

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vladimíra Sládečka, soudce zpravodaje Jaromíra Jirsy a soudce Jana Musila o ústavní stížnosti a) **M. H.**, b) **Ing. M. H.**, zastoupených Mgr. Martinem Dolečkem, advokátem se sídlem v Praze, Hvězdova 1716/2b, proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 8. 2017, č. j. Ncd 124/2017-292, za účasti **Vrchního soudu v Praze** jako účastníka řízení, a dále vedlejší účastnice **České republiky – Státního pozemkového úřadu** se sídlem v Praze 3, Husinecká 1024/11a, zastoupené JUDr. Jaromírem Bláhou, advokátem se sídlem v Praze, Prvního pluku 206/7, takto:

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 8. 2017, č. j. Ncd 124/2017-292, **se zrušuje**, neboť jím **bylo porušeno** právo stěžovatelů na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 a právo na zákonného soudce podle článku 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Odůvodnění:

I. Restituční nároky stěžovatelů

1. Stěžovatelé uplatnili v mnoha desítkách případů své restituční nároky u České republiky – Státního pozemkového úřadu (dále též „Státní pozemkový úřad“) podle § 9 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 229/1991 Sb.“), a vyzvali Státní pozemkový úřad k vydání nemovitostí neoprávněně vyvlastněných v období komunistické totality.

2. Stěžovatelé tvrdí, že Státní pozemkový úřad sice stěžovatele ve většině případů zaregistroval jako oprávněné osoby, ale pouze s právem na vydání náhradních nemovitostí či peněžité náhrady, jelikož žádané nemovité věci nebylo možné vydat podle § 11 zákona č. 229/1991 Sb. Současně však Státní pozemkový úřad nenabídl dostatečný počet náhradních pozemků obdobné hodnoty způsobilých ke zmírnění způsobené křivdy a nutí stěžovatele k přijetí peněžité náhrady v cenách pozemků určených ke dni 24. 6. 1991 podle § 16 odst. 1 ve spojení s § 28a zákona č. 229/1991 Sb. (k tomu srovnej zejm. náleze ze dne 18. 7. 2017, sp. zn. II. ÚS 4139/16). Stěžovatelé se proti České republice marně domáhají svých práv již více než 25 let v mnoha správních řízeních vedených u Státního pozemkového úřadu, a následně v řízeních soudních.

II. Žaloba o nahrazení projevu vůle – převod náhradních pozemků

3. S ohledem na skutečnost, že od 1. 7. 2018 nastane tzv. „druhá restituční tečka“ a nebude nadále možné vydávat restitucentům náhradní pozemky (naturální restituční), podali dne 21. 2. 2017 neúspěšní stěžovatelé u Okresního soudu v Rakovníku žalobu, kterou se domáhají, aby soud nahradil projev vůle České republiky – Státního pozemkového úřadu při uzavření smlouvy o bezúplatném převodu pozemků, které si stěžovatelé vybrali jako vhodné ke zmírnění způsobené majetkové křivdy. Řízení vedl okresní soud v Rakovníku pod spisovou značkou 6 C 59/2017.

4. Stěžovatelé v žalobě tvrdí, že Státní pozemkový úřad projednával jejich restituční nároky nepřiměřeně dlouhou dobu (až 22 let), v důsledku čehož nemohli získat adekvátní náhradní pozemky z veřejných nabídek podle zákona č. 229/1991 Sb. Proto se stěžovatelé v souladu s platnou judikaturou (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2004, sp. zn. III. ÚS 495/02) přímo domáhají bezúplatného převodu konkrétních, jimi vybraných pozemků, nezařazených do veřejné nabídky, které leží v katastrálním území Jesenice u Rakovníka, obec Jesenice, zapsaných v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Rakovník.

5. Obecné soudy dosud o žalobě nerozhodly ani v prvním stupni, jelikož Česká republika, za kterou vystupuje v řízení Státní pozemkový úřad (dále jen „vedlejší účastnice“), vznesla nejdříve neúspěšně námitku místní nepříslušnosti soudu podle § 105 odst. 1 o. s. ř., následně úspěšně navrhla delegaci věci z důvodu vhodnosti k Obvodnímu soudu pro Prahu 9 podle § 12 odst. 2 o. s. ř., a to i přesto, že ve věci již proběhla dvě ústní jednání (dne 2. 5. 2017 a 15. 6. 2017) a třetí bylo v důsledku podání návrhu odročeno.

III. Námitka místní nepříslušnosti soudu

6. Vedlejší účastnice vznesla při jednání dne 2. 5. 2017 námitku místní nepříslušnosti (viz výše), v níž uvádí, že příslušným měl být obecný soud podle sídla žalované (§ 85 odst. 5 o. s. ř.). Okresní soud v Rakovníku však námitku místní nepříslušnosti zamítl usnesením ze dne 2. 5. 2017, č. j. 6 C 59/2017-227, s odůvodněním, že namísto obecného soudu žalované je k řízení příslušný soud, v jehož obvodu je nemovitá věc, týká-li se řízení práva k ní [§ 88 písm. b) o. s. ř.], což je případ souzené věci – navíc vedlejší účastnice vznesla námitku místní nepříslušnosti opožděně.

IV. Delegace z důvodu vhodnosti a nyní projednávaná věc

7. Následně dne 29. 6. 2017 podala vedlejší účastnice u Okresního soudu v Rakovníku návrh na přikázání věci k Obvodnímu soudu pro Prahu 9 z důvodu vhodnosti podle § 12 odst. 2 o. s. ř. V návrhu uvádí, že mezi stejnými účastníky probíhá přes čtyřicet řízení z téhož titulu, která nadměrně zatěžují jak účastníky řízení, tak i obecné soudy po celé České republice. Naplnění důvodů k přikázání věci spatřuje především v tom, že je stále sporná otázka ocenění vyvlastněných pozemků, kterou je nezbytné vyřešit jednotně, a že lze očekávat také rychlejší projednání věci i úsporu na nákladech řízení.

8. Vrchní soud v Praze poté ústavní stížností napadeným usnesením ze dne 4. 8. 2017, č. j. Ncd 124/2017-292, návrhu vyhověl a věc přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 9, protože je podle něj vedeno nejvíce žalob mezi týmiž účastníky, kteří navíc mají své bydliště (sídlo) na území hl. města Prahy. Podle Vrchního soudu v Praze lze proto očekávat hospodárnější a rychlejší projednání věci ve smyslu § 12 odst. 2 o. s. ř.

V. Ústavní stížnost a vyjádření

9. Proti napadenému usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 8. 2017, č. j. Ncd 124/2017-292, se stěžovatelé brání ústavní stížností a navrhují, aby je Ústavní soud zrušil. Namítají přitom porušení práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1, práva na rovnost v řízení podle čl. 37 odst. 3 a na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 ve spojení s čl. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listiny“) a čl. 90 Ústavy; dále namítají porušení práva na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

10. Stěžovatelé tvrdí, že na základě postupu Vrchního soudu v Praze byla věc nedůvodně a protiústavně odňata Okresnímu soudu v Rakovníku a přikázána k Obvodnímu soudu pro Prahu 9, čímž bylo porušeno právo stěžovatelů na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1, a princip rovnosti účastníků, podle čl. 37 odst. 3 Listiny. Podle stěžovatelů nemůže být předmětné řízení v důsledku delegace ani hospodárnější, ani rychlejší, ale právě naopak – pro přikázání věci jinému soudu nebyly naplněny předpoklady. Stěžovatelé namítají, že delegaci z důvodu vhodnosti zákon sice umožňuje (§ 12 odst. 2 o. s. ř.), ale pouze jako výjimku z pravidla, kterou je nezbytné vykládat restriktivně. Přikázání věci představuje pro stěžovatele především oddálení konečného rozhodnutí ve věci a růst nákladů řízení. S ohledem na skutečnost, že ve věci již proběhla dvě jednání, jsou stěžovatelé přesvědčeni, že Okresní soud v Rakovníku byl připravený věc meritorně rozhodnout při následujícím jednání, které bylo nařízeno na 29. 8. 2017, čemuž vedlejší účastnice zabránila právě svým účelovým jednáním završeným změnou příslušného soudu. Podle stěžovatelů naplňuje procesní strategie vedlejší účastnice znaky obstrukce, která vyústila v protiústavní porušení práva na zákonného soudce, čímž mělo být také zasaženo do garancí nezávislého a nestranného rozhodování jakožto součásti práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny.

11. Celkově stěžovatelé podpořili svoji argumentaci odkazy na rozhodnutí obecných soudů, které delegaci z důvodu vhodnosti za obdobných podmínek mezi týmiž účastníky vyloučily (např. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2017, č. j. 28 Co 284/2017-173, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2017, č. j. 1 Nc 2726/2017-240, nebo Nejvyššího soudu ze dne 4. 8. 2017, sp. zn. 98 Ncd 124/2017). Dále stěžovatelé poukazují na skutečnost, že Obvodní soud pro Prahu 9 je přetížený a řízení před ním je jedno z nejpomalejších v zemi, což může zásadně ovlivnit právní sféru stěžovatelů, kteří v případě prodloužení řízení až do 1. 7. 2018 pozbydou právo na poskytnutí náhradního pozemku (naturální restituci), neboť nastanou účinky tzv. „druhé restituční tečky“. Absurditu celé situace dokládají stěžovatelé tím, že vedlejší účastnice původně vznesla v jiném obdobném řízení neúspěšně námitku místní nepřislušnosti u Obvodního soudu pro Prahu 9, aby se nyní domáhala delegace k tomuto soudu z důvodu vhodnosti (viz usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 2. 6. 2017, č. j. 7 C 59/2017-104).

12. Stěžovatelé v ústavní stížnosti navrhuji, aby Ústavní soud projednal věc přednostně pro její vysokou naléhavost podle § 39 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“).

13. Ústavní soud za účelem posouzení ústavní stížnosti připojil soudní spis Obvodního soudu pro Prahu 9 vedený pod sp. zn. 15 C 315/2017 a požádal o vyjádření Vrchní soud v Praze, který pouze odkázal na odůvodnění napadeného usnesení. Vedlejší účastnice ve svém vyjádření uvedla, že věc byla delegována po právu, neboť lze očekávat efektivní a pro obě strany sporu výhodné sjednocení řešení všech sporů u jediného soudu. Tvrdí, že u Obvodního soudu pro Prahu 9 bylo podáno nejvíce žalob, a proto je rozumné, aby všechna řízení byla přikázána právě k tomuto soudu, kde mohou být následně spojena podle § 112 odst. 1 o. s. ř.

14. Stěžovatelé v replice především opakují své již dříve vznesené argumenty. Zdůrazňují, že pro delegaci z důvodu vhodnosti nejsou naplněny předpoklady, neboť u Obvodního soudu pro Prahu 9 nelze očekávat hospodárnější a rychlejší řízení, než u soudu příslušného ze zákona; jsou proto přesvědčeni, že jim bylo protiústavně upřeno právo na zákonného soudce.

VI. Podmínky řízení

15. Ústavní stížnost byla podána včas, osobami oprávněnými a řádně zastoupenými advokátem podle § 30 odst. 1 zákona o Ústavním soudu. Stížnost rovněž není nepřijatelná ve smyslu § 75 odst. 1 téhož zákona. Ústavní soud se podrobně seznámil s ústavní stížností, obsahem procesního spisu a shledal, že stížnost je opodstatněná; rozhodl o ní mimo ústní jednání, neboť v intencích § 44 věty první zákona o Ústavním soudu by od něj nebylo možné očekávat další objasnění věci.

16. Vzhledem k tomu, že se stěžovatelé domáhají přednostního projednání ústavní stížnosti, zabýval se Ústavní soud nejprve naléhavostí věci. Po zvážení všech okolností se Ústavní soud usnesl, že podmínky § 39 zákona o Ústavním soudu jsou splněny.

VII. Posouzení ústavní stížnosti

17. Úkolem Ústavního soudu je ochrana ústavnosti (čl. 83 Ústavy ČR), není součástí soustavy obecných soudů a nepřisluší mu do jejich pravomoci zasahovat, postupují-li v souladu s principy hlavy páté Listiny. Ústavní soud se nezabývá porušením běžných práv fyzických nebo právnických osob, neznamená-li zároveň porušení ústavně zaručeného práva nebo svobody (srovnej např. nález ze dne 1. 2. 1994, sp. zn. III. ÚS 23/93).

A. Právo na zákonného soudce

18. Článek 38 odst. 1 Listiny zní: „*Nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudu. Příslušnost soudu i soudce stanoví zákon.*“

19. Z ustálené judikatury Ústavního soudu vyplývá, že ústavní právo na zákonného soudce představuje v právním státě jednu ze záruk nezávislého a nestranného soudního rozhodování a je zároveň předpokladem řádného výkonu soudnictví bez rizika libovolného určování příslušnosti soudu. Projevem tohoto ústavního práva jsou zákonné

podmínky určování příslušnosti civilního soudu podle § 9 a násl. a § 84 a násl. o. s. ř. (viz např. nálezy ze dne 2. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 938/10, a ze dne 16. 1. 2003, sp. zn. III ÚS 561/02, nebo usnesení ze dne 8. 10. 2001, sp. zn. II. ÚS 544/02).

20. Právní úprava na zákonné úrovni umožňuje výjimečné přikázání (delegaci) věci z důvodu vhodnosti jinému soudu (§ 12 odst. 2 o. s. ř.), čímž je v průběhu řízení změněna místní příslušnost soudu. Procesní institut přikázání věci se tím dotýká práva na zákonného soudce; jeho porušením je ovšem pouze v případě, je-li o delegaci rozhodnuto, aniž by k takovému postupu byly naplněny zákonné podmínky. K tomu v komentáři k čl. 38 odst. 1 Listiny se uvádí: *„Je nutné zamezit možnosti, aby soudce či soud bylo možno měnit v závislosti na tom, kdo jsou konkrétní účastníci řízení o návrhu předloženém soudu k rozhodnutí. Zásada zákonného soudce platí i pro delegování z důvodu vhodnosti (...).“* Viz BAŇOUCH, H. In WAGNEROVÁ, E., ŠIMÍČEK, V., LANGÁŠEK, T. a kol. *Listina základních práv a svobod: Komentář*. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR a. s., 2012, s. 790. Dále lze v této souvislosti citovat například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 8. 2008, sp. zn. 29 Nd 227/2008: *„Vhodná delegace je mimořádný procesní institut, který nesmí být nadužíván, neboť se jím zasahuje do ústavně zaručené zásady zákonného soudce.“*

21. Ve vztahu k možnosti delegovat věc z důvodu vhodnosti Ústavní soud opakovaně uzavřel, že: *„obecná místní příslušnost soudu, který má věc projednat, je zásadou základní, a případná delegace příslušnosti jinému soudu je toliko výjimkou z této zásady, kterou je třeba – jako výjimku – vykládat restriktivně“* (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2001 sp. zn. I. ÚS 144/2000, usnesení ze dne 15. 11. 2001, sp. zn. I. ÚS 144/2000, a ze dne 30. 4. 2008, sp. zn. III. ÚS 2853/07).

22. Z komentářové literatury dále vyplývá, že: *„v případech výlučné místní příslušnosti je nutno uvážít, že touto úpravou místní příslušnosti je upřednostňováno postavení výlučně místně příslušného soudu, a že proto by měla být delegace vhodná v těchto věcech posuzována i s přihlédnutím k výlučné povaze této příslušnosti.“* (viz KRČMÁŘ, Z. In BUREŠ, J. DRÁPAL, L. KRČMÁŘ, Z. a kol. *Občanský soudní řád*. 7. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2006, s. 48). V nyní souzené věci byl výlučně příslušný Okresní soud v Rakovníku, v jehož obvodu byly nemovité věci – náhradní pozemky, jelikož se řízení týká přímo práva k nim ve smyslu § 88 písm. b) o. s. ř. S ohledem na výše uvedené, měly obecné soudy možnost přikázat věc z důvodu vhodnosti značně omezenou.

23. Při delegaci vhodné podle § 12 odst. 2 o. s. ř. je nezbytné trvat na důsledném naplnění podmínek pro takový postup a řádném odůvodnění rozhodnutí, v němž musí být přesvědčivě vylíčeno, na základě jakých skutečností byly konkrétně podmínky k delegaci naplněny; v případě pochybností musí obecný soud návrh na delegaci zamítnout a zachovat stávající (obecnou či výlučnou) příslušnost soudu. Jen tehdy je dodrženo ústavní právo účastníka řízení na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 Listiny. Potřeba důsledného a kvalitního odůvodnění delegace vystupuje do popředí tím spíše v případech, kdy některý z účastníků s přikázáním nesouhlasí. Obecný soud poté musí odůvodnění věnovat zvláštní pozornost a pečlivě reagovat na všechny relevantní námítky, což v souzené věci neučinil, ačkoliv stěžovatelé svůj nesouhlas s delegací podpořili rozumnou argumentací.

24. Skutečnosti, které mohou vést k delegaci vhodné, jsou především takové, z nichž lze dovodit, že jiným než příslušným soudem bude věc projednána rychleji a hospodárněji nebo pokud příkázání umožní po skutkové stránce spolehlivější a důkladnější projednání věci (viz např. usnesení ze dne 15. 11. 2001, sp. zn. I. ÚS 144/2000). Vždy ovšem záleží na individuálních okolnostech souzené věci, které je nutné zvážit a přihlídnout k nim (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2001, sp. zn. 11 Nd 55/2001). Podmínky pro delegaci vhodnou pak nejsou splněny zejména tehdy, provedl-li příslušný soud již podstatnou část dokazování a rozhodnutí o delegaci – z hlediska důsledků nazíráno – by znamenalo jen prodloužení řízení a oddálení očekávaného, pro účastníka nepříznivého, výsledku řízení (viz např. usnesení Nejvyššího soudu v usnesení ze dne 19. 9. 2012, sp. zn. 30 Nd 245/2012).

25. Vrchní soud v Praze odůvodnil napadené usnesení tím, že: „ (...) *bydliště žalobců, sídlo žalovaného a sídla obou právních zástupců, je v Praze. Za těchto okolností proto příkázáním (...) věci Obvodnímu soudu pro Prahu 9, kde je vedeno nejvíce žalob mezi týmiž účastníky, ve kterých je rozhodováno o uplatněných restitučních nárocích stěžovatelů, bude zcela zřejmě dosaženo (...) hospodárnějšího a rychlejšího projednání věci. Nebude navozen stav, který by byl pro některého z účastníků řízení či jejich právních zástupců, nepříznivý.*“ Je tak zřejmé, že v odůvodnění chybí přesvědčivé vyličení, v čem konkrétně mají být podmínky pro delegaci vhodnou naplněny, s ohledem na jaké skutečnosti lze mít za to, že řízení bude rychlejší, hospodárnější a příznivější než u Okresní soudu v Rakovníku, který mohl v mezidobí ve věci samé rozhodnout.

26. Vrchní soud se také nevypořádal s námitkami stěžovatelů obsažených v jejich vyjádření na č. 1. 267; dále nezohlednil, že ve věci již částečně proběhlo dokazování a několik jednání a že příslušnost soudu je v tomto případě výlučná, u níž je možnost delegace zcela výjimečná. Nezohlednil ani, že vedlejší účastnice již v řízení vnesla neúspěšně námitku místní nepřislusnosti; pominul, že delegací nutně vznikly další zbytečné náklady řízení, a také průtahy, které mohou mít zásadní vliv pro stěžovatele, jelikož 1. 7. 2018 nastanou účinky tzv. „druhé restituční tečky,“ která má pro výsledek sporu stěžejní význam. Postup vrchního soudu je v zákonné rovině v rozporu s „dozorovou“ povinností soudu vyplývající z § 6, věta druhá, o. s. ř. a fakticky tak akceptuje zneužívání procesního práva ze strany vedlejší účastnice.

27. Ústavní soud proto přednostně rozhodl nálezem, že delegace vhodná podle § 12 odst. 2 o. s. ř. je porušením ústavního práva stěžovatelů na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 Listiny, neboť z napadeného usnesení nevyplývají závažné a mimořádné skutečnosti, které by změnu příslušnosti soudu odůvodnily. Na základě pouhého očekávání hospodárnějšího a rychlejšího projednání věci bez náležitého odůvodnění, vypořádání námitek a přihlídnutí k okolnostem souzené věci nelze věc delegovat. V dalším řízení by měl Vrchní soud v Praze (mj.) rovněž zohlednit závěry Nejvyššího soudu vyjádřené v usnesení ze dne 30. 8. 2017, č. j. 28 Nd 280/2017-375: „*Samotná okolnost, že žalobci u jednotlivých místně příslušných soudů zahájili vůči žalovanému řízení o bezúplatném převodu jimi vybraných náhradních pozemků, nijak neodůvodňuje příkázání věci žalovaným vybranému soudu, zvláště ne v situaci, kdy žalobci s postupem nesouhlasí (...) a soudkyně je již s obsahem spisu seznámena.*“

B. Právo na rovnost v řízení

28. Stěžovatelé dále namítají porušení práva na rovnost v řízení podle čl. 37 odst. 3 Listiny, který zní: „*Všichni účastníci jsou si v řízení rovni.*“ Vrchní soud v Praze napadeným usnesením nezasáhl podle ústavního soudu do práva stěžovatelů na rovnost v řízení, neboť delegací věci k Obvodnímu soudu pro Prahu 9 neupřel některé ze stran možnost uplatňovat svá práva před soudem. Příkázáním nevznikla mezi účastníky řízení nerovnost, stěžovatelé ani přesvědčivě netvrdí, v čem by měla spočívat. Účastníci řízení i jejich právní zástupci se zdržují v Praze, takže příkázáním věci jim nevznikly komplikace, které by bránily rovnému uplatňování práv v řízení.

C. Právo na spravedlivý proces

29. S ohledem na vše výše uvedené bylo napadeným usnesením porušeno i právo stěžovatelů na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny, který zní: „*Každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.*“

30. Vrchní soud v Praze svým postupem porušil právo stěžovatelů na nestranné a nezávislé rozhodnutí tím, že přikázal věc z důvodu vhodnosti k jinému než ze zákona příslušnému soudu, aniž by pro takové rozhodnutí byly naplněny zákonné podmínky, což Ústavní soud považuje opakovaně za svévolné a protiústavní jednání (srovnej nálezy ze dne 24. 11. 2004, sp. zn. III. ÚS 351/04). Vrchní soud v Praze navíc nedodržel ústavní požadavek na přesvědčivé, rozumné, logické a vyčerpávající odůvodnění rozhodnutí, neboť není zřejmé, na základě jakých skutečností dospěl ke svým závěrům (srovnej nálezy ze dne 28. 2. 2012 sp. zn. IV. ÚS 2319/11 nebo ze dne 2. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 938/10).

VIII. Závěr

31. Ústavní soud uzavírá, že Vrchní soud v Praze porušil ústavně chráněná práva stěžovatelů na spravedlivý proces a na zákonného soudce podle článku 36 odst. 1 a článku 38 odst. 1 Listiny, neboť v souzené věci nebyly naplněny předpoklady pro přikázání věci z důvodu vhodnosti podle § 12 odst. 2 o. s. ř.; proto ústavní stížnosti vyhověl a napadené usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 8. 2017, č. j. Ncd 124/2014-292, zrušil podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu.

32. Bude nyní na Vrchním soudu v Praze, aby o návrhu na delegaci přednostně rozhodl, své závěry náležitě odůvodnil, vypořádal se se všemi námitkami stěžovatelů, zohlednil veškerá specifika souzené věci popsaná výše a vyvaroval se opakovaného porušení ústavních práv stěžovatelů.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 17. října 2017

Vladimír Sládeček
předseda senátu